ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΓΑΛΑΝΤΟΜΙΑ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ

Ἡ γενναιοδωρία τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ πατρὸς ἦτο παροιμιώδης. Γαλαντόμος λοιπὸν καὶ ἀνοιχτοχέρης καθὼς ἦταν ἔμενε πολλὲς φορὲς ἀπέντιαρος, σκορπῶντας τὰ χρήματα του ἐδῶ κι ἐκεῖ.

Μιὰ μέρα τοῦ συνέβη πάλι νὰ βγῇ ἔξω μὲ πολὺ λίγα χρήματα. τὰ ὁποῖα ἐξώδεψε στὸ δρόμο. Ὅταν τὸ θυμήθηκε αὐτὸ εὑρίσκετο ἐφ' ἁμάξης καὶ πήγαινε περίπατο.

Μὲ τί θὰ πλήρωνε τὸν ἁμαξᾶ ;

Σπίτι του δὲν εἶχε λεφτὸ καὶ σκέφθηκε νὰ πάῃ νὰ ζητήσῃ δανεικὰ ἀπὸ κάποιον φίλο του. Εἶπε στὸν ἁμαξᾶ τὴν διεύθυνση καὶ μόλις ἔφθασαν στὸ σπίτι τοῦ φίλου του, ἀνέβηκε ἐπάνω μὰ δὲν τὸν βρῆκε ἐκεῖ. Τὸν ὑπεδέχθη ἡ σύζυγος τοῦ φίλου του. ἡ ὁποία τὸν ρώτησε τί τοῦ συμβαίνει.

Ὁ Δουμᾶς τῆς ἐξήγησε μὲ δύο λόγια τί εἶχε πάθει.

— Ἄχ ! τί κρῖμα, τοῦ εἶπε τότε ἡ κυρία. Ὁ ἄνδρας μου δὲν μσῦ ἄφησε φεύγοντας παρὰ ἕνα εἰκοσόφραγκο γιὰ τὰ ψώνια τοῦ σπιτιοῦ.

— Ἕνα εἰκοσόφραγκο ; ψιθύρισε ὁ Δουμᾶς. Καὶ χωρὶς νὰ στενοχωρηθῇ συνέχισε :

— Δὲν πειράζει, κυρία μου, δόστε μου το ἐδῶ καὶ θὰ τὰ βολέψω καὶ μ' αὐτό.

Ἡ σύζυγος τοῦ φίλου του δὲν ἠρνήθη. Τοῦ ἔδωκε τὸ εἰκοσόφραγκο μὲ μεγάλη προθυμία. Ὁ Δουμᾶς τὸ τσέπωσε τὴν χαιρέτησε κι ἑτοιμάζετο νὰ φύγῃ ὅ' ταν ἡ κυρία τοῦ εἶπε :

— Ἄχ ! παρ' ὀλίγο νὰ τὸ ξεχάσω. Ἔφτιασα σήμερα κομπόστα κι' ἐπειδὴ ἔξω πόσο σᾶς ἀρέσει θὰ σᾶς στείλω σπίτι ἕνα βαζάκι.

—Εἴσθε πολὺ καλή, τῆς εἶπε ὁ Δουμᾶς καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη ὅμως νὰ μοῦ στείλετε τὸ βάζο στὸ σπίτι, διατὶ νὰ κάνετε αὐτὸ τὸν κόπο. Μπορῶ νὰ τὸ πάρω αὐτὴ τὴ στιγμή.

—Καλά, ἀφοῦ θέλετε νὰ τὸ πάρετε μαζύ σας, θὰ σᾶς τὸ δώσω τώρα ἀμέσως.

Καὶ πράγματι ἔφερε τὸ βάζο μὲ τὴν κομπόστα ἀπὸ τὴν κουζίνα καὶ τὸ ἔδωσε στὴν ὑπηρέτριά της νὰ τὸ κατεβάσῃ στὸ ἁμάξι τοῦ Δουμᾶ.

Ὁ Δουμᾶς ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ ἐν τῷ μεταξὺ στὸ ἁμάξι του. πῆρε τὸ βάζο ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ὑπηρετρίας κι' ἔψαξε ἀφηρημένος στὴ τσέπη τοῦ νὰ βρῇ καὶ νὰ τῆς δώσῃ κανένα φιλοδώρημα. Δὲν βρῆκε ὅμως παρὰ τὸ εἰκοσόφραγκο ποὺ εἶχε δανεισθῆ πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὴν κυρία. Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ τί κάνει, τὸ ἔδωσε στὴν ὑπηρέτρια λέγοντας:

—Νά, παιδί μου.πάρε γιὰ τὸν κόπο σου!

Ποῦ βρῆκε κατόπιν αὐτοῦ χρήματα ὁ ἀδιόρθωτος Δουμᾶς καὶ πῶς πλήρωσε τὸν ἁμαξᾶ του. δὲν ἀναφέρει δυστυχῶς, ἡ ἱστορία....

Ὁ ἱστορικὸς

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

—Ὁ ἀετὸς μπορεῖ νὰ ζήσῃ 20 ἡμέρες χωρὶς τροφὴ καὶ ὁ κόνδωρ 40 !

—Πολλοὶ θαυμάζουν τὸν μηχανισμὸ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, γιατὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ 248 ὀστᾶ καὶ 60 ἀρτηρίας.

— Τί νὰ ποῦμε ὅμως γιὰ τὸν μηχανισμὸ τοῦ σώματος τοῦ ἰχθύος κυπρίνου, ὁ ὁποῖος κάθε φορὰ ποὺ ἀναπνέει. θετει εἰς κίνησιν 4386 ψαροκόκκαλα καὶ μυῶνας καὶ ἔχει 4320 φλέβας !

—Ἂν ἐβάδιζαν οἱ τροχοὶ ἑνὸς ὡρολογίου θὰ διήνυον 3558 μίλλια τὸν χρόνο !

Ἐρευνητὴς

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Ἂν ἔπιανες τὴ γυναῖκα σου μὲ φίλο τί θὰ τῆς ἔκανες ;

— Θὰ τραβοῦσα τὸ πιστόλι καὶ θὰ τὴν σκότωνα.

— Καὶ τὸν ἐραστή της ;

— Θὰ τοῦ ἔσφιγγα τὸ χέρι καὶ θὰ τὸν εὐχαριστοῦσα ποῦγινε ἀφορμὴ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου !

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Κόκκινη κλωστὴ στριμμένη
στὴν ἀνέμη γυρισμένη,
δός της κλῶτσο νὰ γυρίσῃ
παραμύθι ν' ἀρχινίσῃ !

Αἰτία, παιδιά μου, ποὺ σώθηκε ὁ Διάβολος, ὁ Τρισκατάρατος, κι ἔμεινε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο εἶνε ὁ Νῶε ! Ὅταν ἔγινε ὁ κατακλυσμὸς κι ἄρχισαν νὰ πέφτουν ποτάμια νερὸ ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ ξερνάῃ ἄλλα ποτάμια ἡ μάνα μας ἡ γῆ,ὁ Νῶε μαστόρεψε τὴ κιβωτό του γρήγορα—γρήγορα, τὴ νεταρησε κι ἄρχισε νὰ μπάζῃ μέσα γιὰ νὰ τὰ σώσῃ ἀπὸ τὸν πνιγμό, ὅλα τὰ ζωντανὰ τοῦ κόσμου, τὰ δίποδα καὶ τὰ φτερωτά, τὰ φείδια καὶ τὶς πεταλοῦδες.

Ἀφοῦ τἄμπασε ὅλα, δὲν τοῦμεινε πειὰ παρὰ ἕνα ζευγάρι γαϊδούρια—μὲ τὸ συμπάθειο—ἕνα σερνικὸ κι ἕνα θηλυκό.Τὸ θηλυκὸ μπῆκε εὔκολα στὴν κιβωτό. Πρρρ! πρρρ ! τὸ πρόγγιξε ὁ Νῶε καὶ πέρασε χωρὶς νὰ φοβηθῇ τὰ νερά. Τὸ σερνικὸ ὅμως ἄρχισε νὰ 'τσινάῃ, σὰν εἶδε πῶς πρέπει νὰ περάσῃ γιὰ νὰ μπῇ στὴ κιβωτὸ πάνω σ' ἕνα σανίδι. Τὸ φόβιζαν τὰ νερὰ ποὺ κυμάτιζαν ἀπὸ κάτω καὶ τσίτωνε τ' αὐτιά του.

Βασανίστηκε ὁ Νῶε, ἵδρωσε, ξίδρωσε, θύμωσε στὸ ὕστερο καὶ τοῦ λέει :

—Ἔμπα μέσα λοιπὸν, διάολε !

Τὸ γαϊδοῦρι μπῆκε ἐπὶ τέλους, μπῆκε κι' ὁ Νῶε, ἔκλεισε τὴ πόρτα του κι ἔμειναν μέσα στὴ κιβωτὸ ὅσο κράτησε κι' ὁ κατακλυσμός. Ὅταν ὅμως τὰ νερὰ ἄρχισαν πιὰ νὰ τραβιοῦνται, ὁ Νῶε ἄραξε κάπου κι' ἄρχισε τὸ ξεμπαρκάρισμα. Ἔβγαλε ἔξω ὅλα τὰ ζωντανά, μὰ εἶδε στὸ τέλος πῶς ἕνα φεῖδι δὲ σάλευε ἀπ' τὴ θέσι του.

— Βρὲ σύ, τοῦ λέει τότε, τὶ κάθεσαι καὶ δὲ μ' ἀδειάζεις τὴ γωνιά ;

— Δὲν φεύγω, τοῦ ἀπαντάει τὸ φεῖδι, γιατὶ μόλις κουνηθῶ ἀπ τὴ θέσι μου θὰ βουλιάξῃ ἡ κιβωτός. Ἕνα ποντίκι ἀπ' αὐτὰ ποὺμπασες δῶ μέσα, ἄνοιξε μιὰ τρύπα στὰ σανίδια καὶ τὴν ἔχω βουλώσει μὲ τὴν οὐρά μου γιὰ νὰ μὴ μποῦν τὰ νερά!

Τρέχει ὁ Νῶε πιάνει τὸν ποντικὸ καὶ τὸν ρωτάει :

— Βρὲ καταραμένε, γιατὶ τρύπησες τὴν κιβωτό ;

—Δὲν φταίω ἐγώ,λέει τὸ ποντίκι, αὐτὸς ἐκεῖ μ' ἔβαλε νὰ τὸ κάμω.

Γυρίζει ὁ Νῶε νὰ δῇ ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺδωκε τέτοια συμβουλὴ στὸ ποντίκι καὶ βλέπει μπρός του τὸ διάβολο. Τὸν ἀνάβει ὁ θυμὸς καὶ λέει τοῦ Τρισκατάρατου :

— Δὲν μοῦ λὲς ἡ ἀφεντιά σου, ποιὸς σοῦπε νὰ μπῆς δῶ μέσα ;

— Ἐσύ, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ διάβολος.

— Ἐγώ ;

— Ἐσὺ βέβαια. Ξέχασες πῶς τότε ποὺ δὲν ἤθελε νὰ μπῇ τὸ γαϊδοῦρι στὴ κιβωτὸ μοῦπες: «*Ἔμπα μέσα λοιπὸν διάολε!*»Μπῆκα κι ἐγὼ γιὰ νὰ μὴ σοῦ χαλάσω χατῆρι !...

Ὁ Παπποῦς

Pour le «Bouquet»
Poème de l'Ombre

Toutes les armées de la nuit
sont en marche. Les étandards
de l'ombre flagellent dans
l'air. Le vent a emporté toutes
les étoiles de la voûte et les
feuilles sèches de la forêt.
Les noirs rocs de minuit
ont sauté déjà trois fois. Il
n'y a pas de lumière au
port où mon navire
pourrait seul.
Des noirs vents vont soufflés.
Des noirs pleurs vont troubler.
Jusqu'à ce que le matin
vient à la fenêtre regarder
dedans, de ses yeux de brèche
Et quelque chose qui
implore demeure longtemps
et tend ses mains vers nous,
et de bon, va sur des
rivages lointains, mourir cette
nuit

G. Doutchitz

ΓΙΑ ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ὅλοι οἱ στρατοὶ τῆς νύχτας ξεκινῆσαν. Τὰ λάβαρα τῆς σκοτεινιᾶς σαλεύουν μέσ' στὸν ἀέρα. Ὁ ἄνεμος παράσυρε ὅλα τ' ἄστρα τοῦ στερεώματος κι' ὅλα τὰ ξερὰ φύλλα τοῦ δάσους.

Οἱ μαῦροι πετεινοὶ τοῦ μεσονυχτιοῦ ἐλάλησαν τρεῖς φορές. Οὔτ ἕνα φῶς δὲν ὑπάρχει πιὰ μέσ' στὸ λιμάνι, ὅπου τὸ καράβι μου σαπίζει ὁλομόναχο.

Μαῦροι ἀνέμοι θὰ φυσήξουν, μαῦρες βροχὲς θὰ πέσουν ὥς ποὺ νὰρθῇ ἡ αὐγὴ καὶ νὰ κοιτάξῃ μεσ' ἀπ τὸ παράθυρο μὲ τὰ ἐλαφίσια της μάτια.

Καὶ κάτι ποὺ ἀπὸ καιρὸ βρίσκεται σ' ἰκεσία κι ἀπλώνει, ἀπὸ μακριά, τὰ χέρια του πρὸς ἐμᾶς, πέρα σ.ις μακρινὲς ἀκρογιαλιὲς ἀπόψε θὰ πεθάνῃ.

Γιόβαν Ντούσιτς

Τὸ θαυμάσιο αὐτὸ ποίημα ἀφιέρωσε στὸ «Μπουκέτο» ὁ ἀπερχόμενος ἐξ Ἑλλάδος γνωστὸς μεγάλος Σέρβος ποιητὴς κ. Ντοῦσιτς πρώην σύμβουλος τῆς ἐν Ἀθήναις Σερβικῆς πρεσβείας καὶ ἤδη πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας ἐν Ἑλβετίᾳ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθησαν οἱ «Σύγχρονοι Ρῶσσοι Ποιηταὶ» μεταφράσεις Ρωσσικῶν ποιημάτων τοῦ κ. Τιγανᾶ.